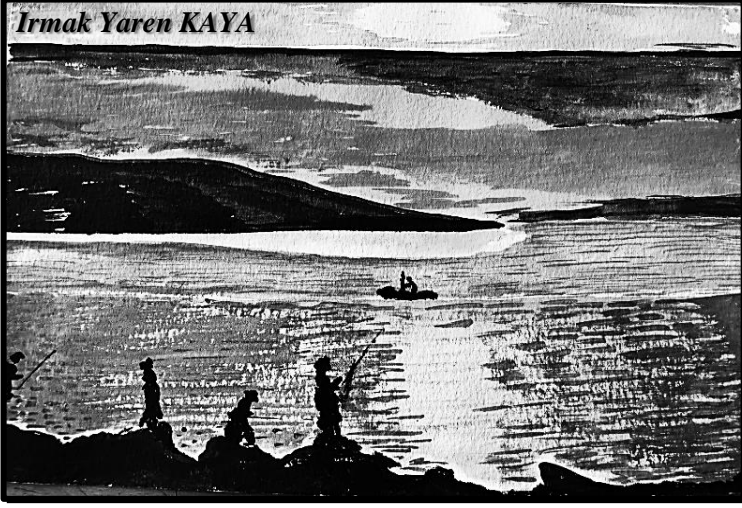

A T Ö L Y E

KÜLTÜR - SANAT - EDEBİYAT

Irmak Yaren KAYA

Can Ahmet TAŞ
ÖKSÜZ

Çocukluğumdan bu yana ürkütür, beni sonbahar. Çocukluğumdan bu yana korkarım gök gürültüsünden. Bugün yine yağmur yağıyor. Bütün gece hiç durmadan yağdı. Camdan bakamadım. Gök gürültüsüyle karışık sabah ezanını duymasam gecenin bittiğine inanmayacaktım. Saatler yavaş yavaş ilerliyor, güneş vefasız bir dost gibi gülen yüzünü göstermekte direniyordu. Sık sık saate bakıyordum. Vakit hayli ilerlemiş, yağmur hala dinmemişti. Pencereden dışarıyı seyretmeye koyuldum ama yağmurdan dışarı pek de görülmüyordu. Dönüp yatağımın üstüne oturdum. Başucumda duran kitabı kaldığım yerden okumaya başladım. Kelimeleri okuyor, sayfaları çeviriyor fakat okuduğum şeylerden tek bir sözcük bile anlamıyordum. Kitabı tekrar yerine koydum, yatağa uzandım.

Ne zaman kendimle baş başa kalsam, düşünmekten korkuyordum. Hele mevsim sonbaharsa. Bir de yağmurluysa hava... Yok! Yok! Atmalıydım bunları kafamdan. Huzursuzca sağıma döndüm. Sağ kolum uyuşturdu sanki birden. Sola döndüm. Olmuyordu. Nefes alamıyordum sanki. Çıkmalıydım bu odadan. Usulca kapıyı açıp, çıktım. Elim istemeden de olsa yan odanın kapısına uzandı. Kapının gıcirtısı on sene önceki gibi ve her açtığımda olduğu gibi, tekrar derin bir çizik attı beynime. En kötüsü gördüklerimdi. Tekrar altı yaşıma geri dönüverdim işte. Oradaydı, öylece boydan boya uzanıvermişti, annemin beyaz bir çarşafla örtülü cansız bedeni. On yıl geçmişti ölümünden bu yana. Gözlerimi kapadım. Bildiğim bütün duaları okudum kendi kendime. Açırverdim gözlerimi korkarak. Annemin yamalı minderlerinden başka bir şeyler yoktu anneme dair.

Altı yaşındaydım annem öldüğünde. Yine sonbahardı. Yine böyle bir akşamüstüydü. Yine böyle bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Yeniden odama döndüğümde camı araladım ürkerek ve heyecanla. Toprak kokuyordu her yan. Benim için toprak kokusu, annemin kokusuydu. Hatırlamıyorum çünkü anneme ait başka bir koku. Kaybetmeyen anlayamaz annesizliği. Bilemez (k)öksüzlüğün ne olduğunu. Çocukluğumdan bu yana ürkütür, beni sonbahar. Bu nasıl dünyadır anlamam. Kimse de anlamadı zaten beni annem kadar. Sonbaharlara inat, kökü olmayan bir ağaç gibi ayakta kalmaya çalışıyorum, şimdi sadece.

Doğukan ÇAĞLAR
GEL

Yine bir gün batımı, yine sensizlik,
Nerdesin gün ışığım.
Yetmedi mi bu yokluk, bu çaresizlik.
Bilmiyorsun hiç,
Bu bendeki nasıl bir seferberlik.
Gel artık, gel de ruhum şenlensin,
Ben havaya suya bile
Böyle hasret çekmedim,
Biliyorum aslında,
Bu sevdanın yazgısı baştan böyle yazıldı,
Ve hiç dinmeyecek bu bendeki gönül sızısı.

Nesimi KIRKBEŞ
İNSANOĞLU

İnsanoğlu hep kendini düşünür değil mi? Peki siz hiç çevrenizde aç, muhtaç dolaşan insanları düşündünüz mü? Onların hayat hikayelerine bir kere bile olsun ortak olmayı denediniz mi? Hayatımda bir kere ortak oldum ben birinin hayat hikayesine ve tüm insanlığa bakış açım değişti.

Yolda yürürken on sekiz yaşlarında üstü başı kirli, yırtık; saçları darmadağın yaşlılarına göre çok çelimsiz, kısa boylu, omuzları düşmüş bir gence rasgelmişim. Etrafındaki insanlara bakıyordu. Ellerini açmış dileniyordu. Yanından geçenler üçer beşer lira veriyordu. Gencin gözlerinde ise: "Özür dilerim, bunu yapmaya mecburum!" diye bağırarak bir iç çığılığı vardı sanki. Yanına yaklaştım. Sevgiyle bakan gözlerimle önce kendimi tanıttım. Sonra da onu karşı restorana yemek yemeye davet ettim. Önce: "Hayır." dedi. Benden korkmuş bir hali vardı. Hemen sevgiyle elinden tutup benden sana zarar gelmez, deyip restorana gittik. Yemeklerimizi istedik. Sonra gence merak ettiklerimi sormaya başladım.

- Okula gidiyor musun?
- Hayır.
- Ailen var mı?
- Hayır.
- Nerede yaşıyorsun?
- Sokaklarda.

Bütün sorduklarıma tek kelime ile cevap veriyordu. Anladım ki, pek konuşmak istemiyordu. Sonra kendimden, hayat hikayemden bahsettim. Beni dinledikçe, bana güvenmeye başladığını hissettim. Aniden ben daha hiçbir şey sormadan anlatmaya başladı:

- Abi, babam ve annem ben daha küçük yaşta öldü. Kimim kimsem yok. Bunu yapmak dışında başka çarem de yok! Kimin kapısı çaldıysam iş için kapılar yüzüme kapandı bir bir.

Adam biraz düşündükten sonra çocuğa:

- Peki, sana bir iş teklifi yapsam kabul eder misin?

- Ne işi abi.

- Benim marangoz dükkanım var. Şöyle yapalım benim çırağım olursun. Hem orada da yatıp kalkarsın. Biraz para topladıktan sonra da kendine bir ev kiratarsın olur mu?

Gözleri doldu, şaşkınlık ve minnetle:

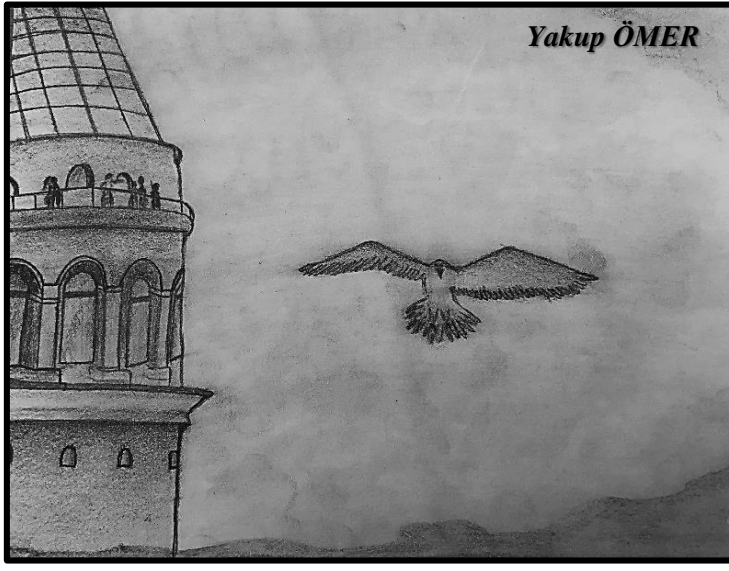
- Abi bana neden yardım ediyorsun? diye sordu:

- İnsanlık adına. Senin de imkanın olsa, kötü durumda olan birine yardım etmek istemez misin?

- İsterim abi, keşke herkes benim gibi düşünse.

- O zaman anlaştık.

Hayat buydu, bana göre işte. Evet, herkesin farklı bir hayatı, sırtına sırtladığı farklı bir yükü var. Önemli olan ise bu farklılıklarımız içinde birbirimize destek olmak. İşte, bu düşünceler içinde uzun zaman sonra ilk defa, o gece, vicdanım rahat bir şekilde yastığa kafamı koyarken bu kadar mutlu uykuya daldım.

Irmak YAREN

OKUNMAYAN KİTAP

Bugün tam bir yıl oldu,
Yokluğuna alışmak nasıl da zordu.
Kitaplıkta okunmaya yüz tutmuş,
Bir kitap gibi bekledim seni.
Şimdi görsen şu halimi,
Bir tarafım hep eksik kaldı sanki
Tıpkı mürekkebi bitmiş bir kalem gibi,
Yazamadım, anlatamadım seni.
Gözlerim doluyor, yaşanılan günler hatırına,
Konuşamıyorum, susup kalıyorum oracıkta.
Tutmuyor ellerim sanki
Dokunamıyorum hiçbir şeye,
Çaresizce bekliyorum sonu olmayan hayalleri,
Bakamıyorum kimselere,
Başımı eğip, geçip gidiyorum sadece.

Yakup ARSLAN

GERÇEK AŞK

Aslında bütün aşklar yalandı. Bizim, tek ama tek aşkımız, vatandı. Aşkını doyasıya yaşayıp uğruna can verebileceğimiz bir tek vatan...

Gözü yaşlı analar, "Vatan sağ olsun!" diyen babalar, bizimle gurur duyan Atalar var aramızda. Biz, böyle bir vatanız işte! Sizler bunu anlamamakta neden bu kadar ısrarcısınız, ben de bunu anlamıyorum işte. Görmüyor, anlamıyor musunuz? Siz yıkmaya çalıştıkça biz bin diriliyoruz. Ağladık diye yıkıldık mı sanıyorsunuz? Bizim gözyaşlarımız mutluluğumuzdandır. Bizlerse, bin kere daha anladık ey insanoğlu! Tek hainin Bizans olmadığını.

Vicdanını yitirmiş uzaktan kumandayla kontrol edilen beyinsiz insanlar! Şimdi hayal ederken bir düşünün hele: Bu vatanı... Bu gökyüzünde dalgalanan şanlı al bayrağı... Yüreği vatan aşkıyla tutuşmuş bu insanları...

Nedir sizdeki bu cesaret?

Siz anlayamazsınız. Nene Hatunlar, Seyit Onbaşılar tükenmez bizde. Yüreğlerimiz vatan aşkıyla nasıl da tutuşuyor siz göremezsiniz bunu. Siz anlayamazsınız bizim ne kadar güzel bir millet olduğumuzu. Besmelesiz su içmeyen, bu vatan uğruna şehadet şerbetini içmek için can atan oğullara, kızlara, bir bakın hele!

Biz Türk'üz beyler, Biz Türk'üz...

Yaşantısını, hayatını, canını vatana armağan eden bin Türk'üz.

Osman BAL

İKİ SAVAŞÇI

Bir varmış, bir yokmuş; evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, günlerden bir gün, bir adam yolda telaş ve korkuyla gidiyormuş. Karşıdan gelen biriyle karşılaşmış. Adam karşısındaki adama:

- Ben yolumu kaybettim. Bana yardımcı olur musun? Demiş. Sen kimsin ve nereye gidiyorsun? Diye de sormuş.

Adam:

- Benim adım Ahmet, ileride Aydınliklar Ülkesi diye bir ülke var, ben oradan geliyorum, demiş.

- Peki, sen neden böyle telaşlı telaşlı koşturuyorsun?

- Ben de Karanliklar Ülkesi'nden kaçıyorum. Aslında oranın komutanıydım, ama kral ülkeyi adaletli bir şekilde yönetmiyordu. Ben de krala baş kaldırdım, kralda beni ülkeden attı. Şimdi bütün askerleri beni arıyor. Onun için kaçıyorum.

- Kralının seni affetmesi için şartı nedir?

- Beni affetmesi için çok güçlü komutanları var, onları yenmemi istiyor. Bu durumda beni affedecek ama bir sorun var. Komutanlarının hepsi çok kötü kalpli ve çok iyi savaşçı.

Aydınlıklar Ülkesinin Ahmet'i düşünmüş, taşınmış. Bu adama yardım etmeye karar vermiş. Kendilerine bir mekân bulup günlerce, aylarca talim yapmışlar. Günler ayları, aylar yılları kovalamış. Bu iki savaşçı artık daha iyi savaşçı olduklarına karar vermişler. Karanliklar ülkesine gidip kralın huzuruna çıkmışlar.

Kral:

- Sen benim huzuruma gelmeye nasıl cesaret edersin? Diye bağırmiş eski komutana hiddetle.

Eski komutan:

- Kralım, kendimi sana affettirmeye geldim, demiş.

Kral:

-Ya yanındaki adam kim?

Eski Komutan:

-Onun adı Ahmet'tir. Aydınliklar Ülkesinden geliyor. Bana yardım edecek. Eğer izin verirseniz o da benimle birlikte dövüşecek, demiş

Kral:

-Peki öyleyse! diye bağırmiş ve askerlerine:

- Devler arenaya girsin! Emrini vermiş.

Çetin geçecek bir savaşın birinci safhası başlamış. Devler arenaya girince yer oynamış sanki yerinden. Üç metre boyunda, neredeyse bir ton ağırlığında bir dudağı yerde, bir dudağı gökte, dağ gibi iki dev girmiş arenaya. Komutan ve Ahmet'in ağzı açık kalmış: "Biz bunları nasıl yenebiliriz" dercesine birbirlerine bakakalmışlar bir müddet. Kral devlerine: " Saldırın!" diye bağırmiş. Devler iki savaşçının üstüne doğru saldırıya geçmiş. Devlerin üzerleri zırh doluymuş. Komutan ve Ahmet düşünmüş. " Bu devlerin illaki bir zayıf noktası vardır ."diye. Bakmışlar, incelemişler devleri uzun ama zamanları iyice daralmış. Ahmet devlerin zayıf noktasını bulmuş ve devlerin kalbinin olduğu yerde boşluk görüvermiş. Hemen komutana dönüp gördüğü boşluğu söylemiş. Devler artık savaşçılara çok yaklaşmış. Savaşçılar sırt sırta verip kılıçlarını çekmişler, korkusuzca savaşmaya başlamışlar. Çok büyük bir savaş olmuş. Günler geçmiş ama kazanan bir türlü olmuyormuş. Savaşta ikinci safhaya geçilmiş. Oklar çekilmiş, devlerin devasa okları yüreklerini ürpertmiş savaşçıların. Oklar, yaylar birbirini kovalamış yağmur misali. Sonra Komutan ve Ahmet: "Ya Allah!"diyerek devlerin kalbinin üzerindeki boşluğu hedef alıp oklarını fırlatabilmişler sonunda. Bir anda o devasa devler yerle bir olmuş. Kralın gözleri şaşkınlıkla bakakalmış, savaş meydanına. Bunu hiç beklemiyormuş. Birden askerlerine bağırarak:

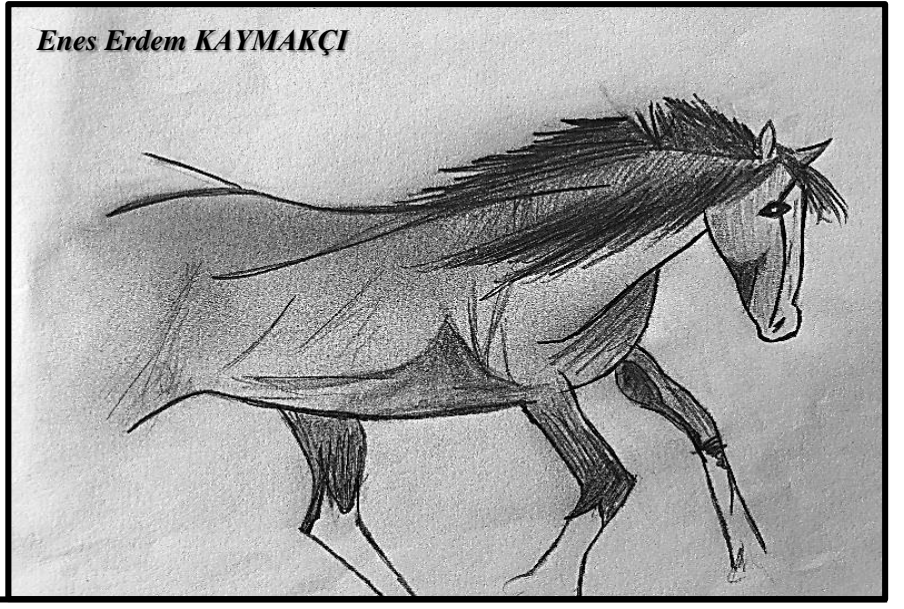
-Öldürün onları!" diye bağırmiş. Yüzlerce asker tam savaşçıların üzerine atılmaya hazırlanırken hiç beklenmedik bir şey olmuş. Bu kahramanca savaşın iki savaşçının, yani doğruluk ve dürüstlüğün yanında, sözünü tutmayan krala ve askerlerine karşı saf tutmaya başlamış diğer askerler. Adil olanın yanında, batıl olanın karşısında durmak gerektiğine inanan bu kahraman askerler kralın askerlerinin çoğunu telef etmiş. Aylarca süren büyük bir savaş başlamış. Kiran kırana geçen savaşta şaşkıncı bir şey olmuş ve kral sonunda kaçmış. Çünkü karanliklar ülkesini, aydınlıklar ülkesine çevirmeye aydınlık yüzlü ve gönüllü Ahmet'in dostluğu yetmiş. Kalan askerlerin hepsi de iyi yürekli bu iki savaşçıya tabii olmuş. Ülke artık cesur ve adil bir komutan ve iyi kalpli Ahmet tarafından yönetilmeye başlamış. Yıllar yılları böylece kovalamış ve bu iki savaşçı yaşlanmış. Ülkelerini evlatlarına bırakıp ve gözlerini bu fani dünyaya gönül rahatlığıyla yummuşlar. Ve bu iki savaşçının dostluk, kahramanlık ve cesareti; karanlikları aydınlıklara nasıl çevirdikleri kuşaktan kuşağa anlatılmış, durmuş.

Azat Rahman

SANDIK LEKESİ

Sandık lekesi gibi tümcelerim,
Anımsamaya yetemeyen cesaretim,
Güldüremeyen anılarım,
Biriktirdiğim keşkelerim,
Varsaydığım kalp ağrılarım var benim.
Yeri dolar,
Dolarsa geçer,
Geçerse kapanır.
Kapanırsa kâğıda gölgesi düşer saydıklarımın,
Olmayan bir ben.
Gölgelere sığmayan bir ben daha...

Enes Erdem KAYMAKÇI

Gülaynur ÇAV

ALLAH BİZE NE KAZANDIRIR?

İnsanın yaratılışından dolayı bir İlah'a sığınma, inanma, yardım isteme iç güdüsü vardır. Zamanla bir puta, güneşe, aya, ateşe tapmışsa da insanlar bu tür şeylerin kendine yardım edemeyeceğini, nimet veremeyeceğini, onu mükâfatlandıramayacağını anlamıştır. İnsanoğlu, ilah olarak adlandırdıkları putun kendisine bile faydasının olmadığını, taptığı güneşin bile zamanı gelince doğup, zamanı gelince battığını gördükçe yeni bir ilah arayışına çıkmıştır. Her zaman gücü herkese, her şeye, yetebilecek ilah arayışında olmuştur. İslam'ın gelmesiyle insanlar aradıkları bunca ihtiyaçlarını karşılayacağı, dua ederek huzur bulacakları, ibadet ederek aldığı nimetlerin karşılığını verebilecekleri tek güç sahibi olan Allah'ı tanımıştır.

Bizler, Allah'ın emirlerini, buyruklarını yerine getirdikçe mükâfatlandırılacağımızı, huzur bulacağımızı, sonsuz mutluluğa erişeceğimizi Peygamberimiz aracılığıyla öğrenmişiz. Bu yüzden Rabbimizin emirlerini elimizden geldiği kadar yapıp, gerisini Allah'a bırakırsak, yani tevekkül edersek, sonsuz huzura erişeceğimizi biliyoruz. İbadetlerimizi aksatmadığımız sürece içimiz rahat. Önce Allah'ın rızasını, sonra cenneti kazanacağımızın farkındayız. Böyle bir bilinçle Allah'a teslimiyet içerisinde olduğumuzdan dolayı Allah inancı bize her şeyi kazandırıyor aslında. Önce dünya sınavını, sonra manevi huzurumuz, ardından sonsuz ahiret hayatımızı kazanıyoruz. En önemlisi de O'nun rızasını kazanıyoruz. Ve bunu bilerek huzurla yaşıyoruz.

Nesimi KIRKBEŞ

YETİM HANE

Yalnızlık, ümitsizlik, çaresizlik... Bu üç kelimeyi ve onun etkilerini bünyesinde taşıyan biçare genç birinin hayat hikayesi ne kadar hüznü olabilir ki?

Annemi trafik kazasında kaybettim, ben. Yıllar geçse de o kazayı, zihnimdeki izlerini silemiyorum. Hayata her gün daha sıkı bağlanmam gerekirken neden tek bir ana takılıp kaldım ki. Her şey oldu, bitti ve ben artık tekim, yalnızım. Neden bunu kabul edemiyorum. Her gün yetimhanenin buğulu camlarından bakıp, soğuk taş duvarlara başımı dayayıp bunları düşünüyorum.

Önceden her şey ne kadar da güzeldi. Babam sabahları işe giderdi. Annem, sen bize enfes kahvaltılar hazırlardın. Sonra bizi okula gönderirdin. Okul bitince koşa koşa gelir sana tüm yaşadıklarımı anlatırdım. Şefkatli şefkatli dinlerdin, beni. Kavga mı ettim? Hemen arkadaşım ile konuşup bizi barıştırırdın. Sayende annem, insanlara dostça davranmayı, hatalarım karşısında özür dilemeyi öğrendim. Ben ilk adımı, ilk diz yaramı, ilk aşkın heyecanını, her şeyi ama her şeyi seninle yaşadım annem.

Sen gidince her şey değişti. Artık okulda başarılı bir öğrenci değilim. Öğretmenler, bana: "Sorumuz!" diyor, arkadaşlarımsa: "Serseri!". Annem, hiç ama hiç kimse beni anlamıyor. Benim anne sevgisine, şımartılmaya ihtiyacım olduğunu bilmiyorlar.

Canım annem, sen her şeyimdin benim. Ne çok özledim seni. Sabahları beni giydirip, yedirip okula göndermeni. Sokaktan dönene kadar kapıda beklemeni. Ne güzel bir kadındın sen annem. Seni çok ama çok özledim ben.

Yalnızım ve ümitsizim. Senin sıcak dokunuşlarını, sabrını, her şeyini, özledim ben. Gel, beni de götür buralardan, annem.

Mahmud MUBAYİD

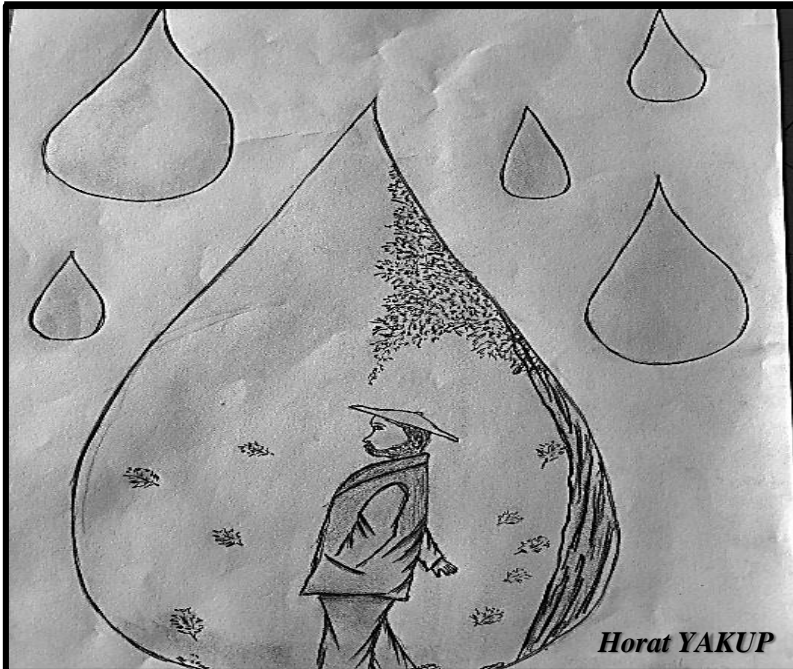
EY VATANIM

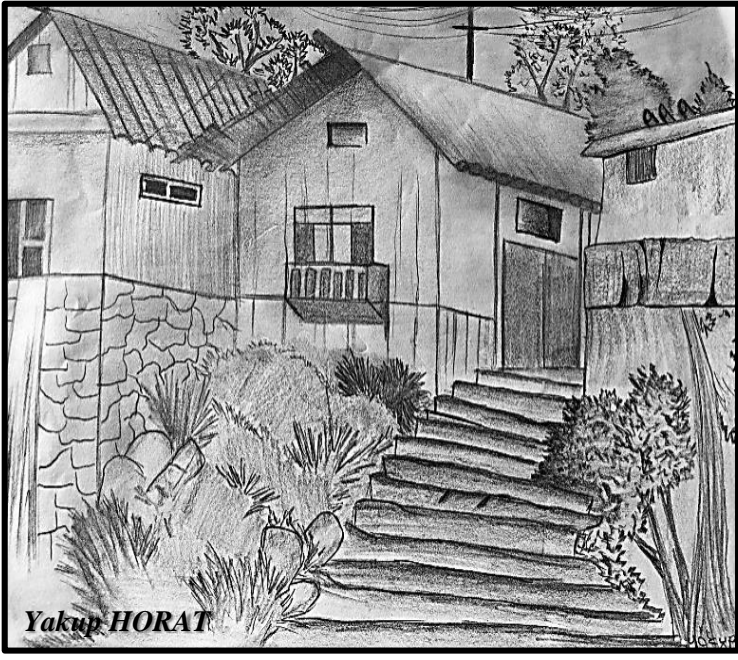
Ey vatanım, bu sabah özlem yeniden alevlendi, kalbim birdenbire acıdı ve fırtınalar koptu sanki içimde. Bu sabah tüm kalbimle andım seni.

Canım vatanım, kavuşmamız ne zaman olacak söyle? Ne zaman kendi yatağında uyuyup, uyanacağım yeniden. Söyle bana, ne olur söyle.

Bu nar ile yanmaktan başka bir derdim yok şimdi ey vatanım!

Özlem, yine özlem ve sadece özlem... Aklıma, gönlüme sığmıyor bu özlem. Tüm kapıların arkasında bu özlem. Ne zaman bitecek bilmiyorum bu özlem. Canım, sevdam, hasretim, annem, çocukluğum, yatağım, kitaplarım, karnelerim, yaşayamadığım çocukluğumsun sen vatanım. Sen Suriyemisin! Canımın cananısın sen. Ey vatanım, umutsuzluğa kapılma sakın. Allah büyük, her şeye rağmen döneceğiz sana. Kavuşacağız elbet bir gün.

Rahman BAYRAK CEMRE GİBİ DÜŞTÜN KALBİME

Ey canım, ey cananım,
Sensin benim ruh-u revanım,
Canım değersiz, malım değersiz,
Sana olan aşkım yanında.

Ya sev ya öldür,
Mümkünse kurtar beni bu azaptan.
Cemre gibi düştün kalbime,
Bir sen oldun beni böyle benden alan.

Beni yok sayma, cevap ver yakarışlarım,
Lütfet! Çektirme bu ıstırabı bana.
Unutma çok ama çok sevdiğimi,
Uğruna gönlümü verdiğimi.
Ne olur, yeter, duy söylediklerimi.
Unuttur bana artık tüm öğrendiklerimi.

İlayda UZUNTAŞ AZİZ VE ŞANLI ŞAİRİME

Sana anlatacağım o kadar çok var ki, o kadar çok şey birikti ki Akif'im. Senden sonra, seneler hızla geçti. Geçti işte seneler. Geçti dediysem de sözde geçti seneler, yürekte değil. Her şey geçip gitse de bizdeki bu vatan aşkı, bayrak aşkı, millet aşkı geçmedi, geçemedi.

Damarlarımızda mevcut olan bu asil kan; biliyoruz ki, vatanımız için akmaktadır. Vatan aşkı, biz de ezelden gelir, ölene kadar da sürer gider. Bizim bu sevdamız, küçük bir çocuğun ilk oyuncak mutluluğu... Bizim bu sevdamız, gözü görmeyen birinin gökkuşağına, bulutlara, denizin mavisine olan aşkı gibi. Simitçinin martıya olan aşkı gibi. Yerle gök misali, uçsuz bucaksız...

Bir sözünde demiştin ya: "Sahipsiz vatanın batması haktır. Sen sahip çıkarsan bu vatan batmayacaktır." diye. İşte Akif'im bu sözünü bir gecede kanıtladık. Dur sana o kara geceyi anlatayım:

15 Temmuz 2016...Yaz akşamı, saat 22:00... Televizyonda bir darbe bildirisi. Tüm nefesler aynı ritim. Dertleri neydi? Dertleri vatani ayırmaktı. Soysuzlar o kara geceyi kendilerine zafer kılacaklardı. Başaramadılar, Akif'im. Başaramadılar. Çünkü, Asım'ın nesli de nesilmiş gerçek. O kara gecede bir kere daha kanıtladık. Vatan onlara sadece vatan iken bizde namustu, şerefti. Vatan onlara beş harflik bir kavram iken, bizde sevdandı. Soysuzlar vatanın anlamını bilmezken, vatanımızı yok etmeye kalkıştılar, Akif'im. Planları suya düştü. 249... tam tamına 249 şehit verdik. 249 umut...249 gerçekleşmeyecek hayal verdik. Hala da veriyoruz bu kutlu yolda.

İstiklal uğruna: "Ya Rab ne güneşler batıyor!" diyordun ya Akif 'im... Hem de ne güneşler, batıyor. Senden sonra da bu kutlu yolun aşkına düşen biz gençler, asla göz diktirmeyiz senin ve şehitlerimizin bıraktığı en güzel emanetlere. Canımız gibi bakarız. Gözün arkada kalmasın, rahat uyu aziz, şanlı şairim.

Cümlelerimi senin cümlelerinle tamamlıyorum: "Bir zamanlar biz de millet, hem nasıl milletmişiz: Gelmişiz dünyaya da milliyet öğretmişiz."

Ruhuna yürekten dua ve âminlerle...
Hürmetle ellerinden öpmek isterdim.

Mehmet KURTOĞLU ORMANLARIN KRALI

Dünyanın en yırtıcı ve saldırgan hayvanlarının yaşadığı tehlikeli bir ormanda, adı Silon olan bir aslan varmış. Babası da küçük yaşlarda tahta geçmiş olan Silon da, babası gibi bu ormanın kralı olmak istiyormuş. Sonunda babasına düzenlenen bir suikast sonucu hem üzüntü hem de sevinç içerisinde babasının yerine tahta çıkmış ve çok istediği krallığı ele geçirmiş. Silon'un Afrika'nın kuzeyinde yaşayan kardeşi Membo da bu yaşananları duymuş ve çok öfkelenmiş. Silon'a duyduğu kıskançlık ve öfkeden dolayı dağları, tepeleri aşarak Silon'un krallığına, bu çok tehlikeli ormana gelmiş. Membo, orman halkını kralın işini düzgün yapmadığına dair kıskırtmış. Krala karşı isyanlar çıkaracak büyük bir ordu kurmuş. Membo, ordusuyla beraber Silon'un tahtına çıktığı anda savaşı başlatmış. Ordudaki herkes, o görkemli kral sarayını görünce Membo'yu değil de kendilerini kral olarak görmek istemişler. Büyük çarpışmaların sonunda geride sadece bir tilki, Silon ve Membo sağ kalmış. Silon ve Membo tekrar son bir hamle yapıp kavgaya tutuştuğu anda, ikisinin de zayıf noktasını belirlemiş olan tilki ikisini de öldürüp ormanın kralı olmuş.

İşte dostlarım, buradan çıkarılacak tek bir ders olabilir. Kardeş kavgaları her zaman kötüdür. Eğer kardeşçe, bir arada yaşamayı başaramazsak, kin ve öfke gözümüzü ve karartırsa, bazı kurnaz fırsatçılar, bizi en zayıf noktamızdan vurup hayatımızı dahi elimizden alabilirler.

Fatih ÖZCAN KAYBOLUŞ

İnsanlar arasındaydım hepsi bana yabancı, hepsi benden de garip. Hiç bitmeyecek bir yolun yolcusuyduk hepimiz. Birbirinin aynı olan bu insanların arasında, kalabalığın ortasında kaybolan bir adamım ben, neyi aradığımı bilmeyen. İnsanların bir yere ulaşma çabasına karşı kımıldamadan duruyordum, öylece. İnsanlar gelip geçiyordu, yanımdan. Ses yok, gülüş yok. Sadece nefes almaya odaklanmış robotik insanlar arasında kımıldamadan duruyordum.

Karar verdim. En iyisi bir arabaya binmek ve son durağa kadar gitmekti. Dakikalar saatler gibi geldi. Yaklaşan ilk arabaya binecektim. Sonunda beklediğim araba geldi ve son bir hamleyle rastgele bir koltuğa oturdum. Giderek göz kapaklarım ağırlaştı. Daha fazla dayanamadım. Kendimle bile mücadele edecek gücüm de yoktu zaten.

Bir sarsıntıyla uyandığımda şoförün söylediklerini duymuyordum. Ruhum yaşadıklarımın ağırlığıyla beni terk edeli çok olmuştu. Şoförün kızgın bakışları arasında aşağı indim, bir süre durdum. İçimi sevinç kapladı. Kaybolmuştum ama ruhum sanki kendisini bulmuştu. Ayaklarım, beni bulsunlar istediğim yere kadar getirmişti. Artık kayıp değildim. Burası yıkık dökük ama çocukluğumun en güzel günlerini geçirdiğim, doğduğum evdi.

İMTİYAZ SAHİBİ

İdris KARAKUŞ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Eda Turhan SOFUOĞLU

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Gülsüme ALTUN

GÖRSEL DANIŞMAN

Fatma YILDIRIM

YAYIN KURULU

Seda MERT

Eda Turhan SOFUOĞLU

OKUL ADRES TELEFON

FATİH SULTAN MEHMET MESLEKİ VE TEKNİK
ANADOLU LİSESİ

Cumhuriyet Mahallesi Endüstri Sokak No14

ÇUBUK 0 312 837 65 50